

Gasen och fiskarna

För ett par veckor sedan läste jag i *Helsingin Sanomat* dåliga nyheter om den planerade gasledningen Nord Stream.

Ledningen ska gå längs havsbotten från trakten kring Viborg till Tyskland. Jag hade antagit att det skulle bli förbjudet att fiska i trakten av ledningen, liksom det ska bli förbjudet att ankra.

Men nu läste jag att fiske bara förbjuds medan ledningen läggs. Då inrättas en tvåkilometers skyddszon längs ledningen. När den är färdigt på plats behövs inget förbud längre eftersom trål glider över den utan att skada den.

Det finns miljöskyddare som automatiskt säger nej till allting. De har förstås också sagt nej till Nord Stream. Då har de inte kommit att tänka på – eller valt att ignorera – att miljön skadas mera av fysiska, konkreta ak-

tiviteter såsom skogsvård, utdikning, byggande och fiske än av kemiska eller radioaktiva hot. Detta om man använder artmångfalden som kriterium, vilket jag tycker man gott kan göra i den situation vi har i Nordeuropa i dag då miljön inte hotar hälsan nämnvärt.

Jord- och skogsbruket förorsakar erosion som övergöder vattendragen. Byggande och dränering utplånar miljöerna som vattendjuren behöver för att fortplanta sig. De stora europeiska floderna liknar betongkanaler. De naturliga sank stränderna är borta. Över huvud taget anser människan att det idealiska gränssnittet mellan vatten

och mark är en betongkaj som man kan förtöja sin segelbåt vid.

Fisket är på många ställen huvudhotet mot fiskstammarna. Fördelen med fysiska hinder mot trålning på havsbotten är att de är pålitliga. De kan inte ändras med hjälp av plötsliga politiska beslut. Det här var orsaken till att Greenpeace-aktivister lade ut stenar i Kattegatt i början av augusti. De var 38 stenbumlingar som vägde mellan 500 kg och 3 ton. Nu är det omöjligt att tråla där.

Men när Shell 1995 skulle göra sig av med den gamla oljeriggen Brent Spar i Nordsjön var Greenpeace av en annan åsikt. Då krävde man att konstruktionen skulle tas upp på land. Oljeriggarna är ett kroniskt problem för EU. Det finns 400 stycken av dem i Nordsjön. De borde vråkas omkull där de står på ett sådant djup att fartyg inte hindras att fara över dem. De skulle hindra allt bottenfiske och bli ett slags marina naturreservat. Vrak har på andra ställen i världen utplanterats av-

siktligt för att bilda konstgjorda rev och uppmuntra dykturism.

Men tillbaka till Östersjön: Det finns ställen där stridsgaser dumpats, exempelvis utanför Bornholm. Gaserna finns i gamla rostande tunnor. Men effekten på miljön när en tunna rostar sönder och släpper ut gaser är försumbar. Däremot gör gasdumparna nytta genom att förhindra fiske.

Så jag anser att man kan diskutera om Nord Stream är bra eller inte, men att miljöriskerna inte är lika vägande som de ekonomiska och politiska synpunkterna.

Jag hoppas att nyhetsnotisen som jag läste bara beskrev ett skede i förhandlingarna mellan bolaget och fiskeorganisationerna, och fiske trots allt förbjuds till slut.

Erik Wahlström
wahlstrm@gmail.com

